

CAMINS OBERTS

Avall que fa baixada

Benvolguts diocesans,

Com podem saber que allò que duem a terme és veritablement la missió que Déu vol que fem? —m'ho he preguntat en més d'una ocasió, no pas fruit de la inseguretat, sinó de l'honradesa—. Els qui ens diem cristians maldem per fer la voluntat d'Aquell que és la força, la pau i l'esperança de la pròpia existència. Quin criteri ha d'ajudar-nos a verificar que estem en el lloc indicat, el camí correcte i el moment precís? Sabem que no tot surt bé a la primera. A mesura que creixem, ho anem acceptant. Però també és cert que, de vegades, hem tingut l'experiència que tot ha anat com una seda, tot ha estat com bufar i fer ampelles, com si tot vingués rodat. Avui voldria recuperar aquella dita que ve a significar que les coses, de vegades, funcionen, i per això podem dir, sense filtres ni embuts: «avall que fa baixada».

La vida té moments ben diversos, la geografia té orografies pròpies i els estats d'ànim oscil·len de maneres ben curioses. Vull dir que en tot hi ha un equilibri. És així. La missió també es presenta en escenaris de tota mena. El bon missioner té feina a acollir el misteri pasqual en tota la seva amplitud. I així, proposar un estil que esperoni a viure un encontre amb qui ens ha donat el do de la vida, i ens ha ensenyat a gaudir-la de debò, és a dir, amb Déu. Qui viu confiadament en el Déu de Jesús situa Déu al centre i n'és testimoni; aleshores podem dir: «avall que fa baixada».

El missioner no ho té fàcil. Diria que mai, però això són figures d'un altre paner. Al missioner li toca ser després, no allunyar-se de la certesa que Déu l'estima i haver de viure, no poques vegades, la incomprensió, quan no el rebuig, dels més propers. No estem mai preparats per entomar amb serenitat els revolts del fracàs, del desànim o de la rutina. Sovint som nosaltres mateixos els qui ens ho posem difícil perquè dubtem del que és evident, encara que no sigui el més immediat: que Déu és Pare, ens coneix, ens estima i ens acompanya pels segles dels segles. El dubte purifica la fe, diguem-ho tot. La fe és el repte de viure des de la confiança.

El viatge del Sant Pare, Lleó XIV, serà un bon moment per veure la confirmació de la fe en tot allò que sigui òptim per a la missió, però també per desco-

brir tot allò que ens demana que convertim. El camí de la santedat no és fàcil. Haurem d'estar ben atents. El lema que acompanyarà aquesta visita, «alceu la mirada», és una ferma invitació a fixar la nostra atenció en el misteri de l'Amor, que és creu i resurrecció. És Jesús qui ens mostra el camí de fer-nos petits, de mostrar-nos receptius, de ser dels qui compartim. Amb Ell la vida té sentit, i la vivim sense caure en l'error de pensar que tot depèn de les nostres pròpies forces o de les nostres idees.

El missioner, doncs —vet aquí el criteri que buscàvem—, quan situa Déu al centre de la seva vida, recupera el seu propi cor i aleshores tot fa

baixada. Tot rutlla. Les pors resten incloses en la presència pacificadora de Jesús, qui camina al nostre costat misteriosament. Els missioners que situen Déu al centre de la vida refaran la dignitat d'aquells amb qui es relacionen i promouran la justícia. No defallim, doncs, en el compromís de ser dels qui, en la vida pública, oferim un testimoni de coherència evangèlica, i, per tant, dels qui no ens deixem vèncer pels crítics, les tensions o les expressions de violència. Nosaltres no volem pas estripar la pau social, sinó posar Déu al centre i veure com tot rutlla. Així, doncs, amb alegria cantarem: «avall que fa baixada».

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

L'Assemblea de la CEE aborda la propera visita de Lleó XIV

Els bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola van celebrar la setmana del 20 al 24 d'abril la seva reunió 129 de l'Assemblea Plenària. Els bisbes, entre els quals també hi va participar el de Lleida, Mons. Daniel Palau, van rebre informació sobre els treballs d'organització de la visita del papa Lleó a Espanya, que tindrà lloc entre el 6 i el 12 de juny, entre altres temes. La sessió inaugural va comptar amb un discurs del president de la CEE, Mons. Luis Argüello, i una inter-

venció del nunci apostòlic a Espanya, Mons. Piero Pioppo.

D'altra banda, la reunió també va servir per estudiar la Nota doctrinal *Cor ad cor loquitur* (El cor parla al cor), aprovada per la Comissió Permanent en la seva reunió de gener. A més, el Servei de Coordinació i Assessorament de les Oficines per a la Protecció de Menors va presentar a la Plenària les activitats de prevenció i formació realitzades per les Oficines de Protecció de Menors durant el 2025.

CAMINOS ABIERTOS

Ir cuesta abajo

Queridos diocesanos,

¿Cómo podemos saber que aquello que llevamos a cabo es verdaderamente la misión que Dios quiere que realicemos? —me lo he preguntado en más de una ocasión, no por inseguridad, sino por honestidad—. Quienes nos llamamos cristianos nos esforzamos por hacer la voluntad de Aquel que es la fuerza, la paz y la esperanza de la propia existencia. ¿Qué criterio debe ayudarnos a verificar que estamos en el lugar indicado, el camino correcto y el momento preciso? Sabemos que no todo sale bien a la primera. A medida que crecemos, lo vamos aceptando. Pero también es cierto que, a veces, hemos tenido la experiencia de que todo ha ido como la seda, todo ha sido coser y cantar, como si todo viniera rodado. Hoy querría recuperar aquel dicho que viene a significar que las cosas, a veces, funcionan, y por eso podemos decir, sin filtros ni rodeos: «ir cuesta abajo».

La vida tiene momentos muy diversos, la geografía tiene orografías propias y los estados de ánimo oscilan de maneras muy curiosas. Quiero decir que en todo hay un equilibrio. Es así. La misión también se presenta en escenarios de todo tipo. El buen misionero tiene la tarea de acoger el misterio pascual en toda su amplitud. Y así, proponer un estilo que estimule a vivir un encuentro con quien nos ha dado el don de la vida, y nos ha enseñado a disfrutarla de verdad, es decir, con Dios. Quien vive confiadamente en el Dios de Jesús sitúa a Dios en el centro y es su testigo; entonces podemos decir: «vamos cuesta abajo».

El misionero no lo tiene fácil. Diría que nunca, pero eso es harina de otro costal. Al misionero le toca ser desprendido, no alejarse de la certeza de que Dios lo ama y tener que vivir, no pocas veces, la incomprensión, cuando no el rechazo, de los más cercanos. Nunca estamos preparados para afrontar con serenidad las curvas del fracaso, del desánimo o de la rutina. A menudo somos nosotros mismos quienes nos lo ponemos difícil porque dudamos de lo evidente, aunque no sea lo más inmediato: que Dios es Padre, nos conoce, nos ama y nos acompaña por los siglos de los siglos. La duda purifica la fe, digámoslo todo. La fe es el reto de vivir desde la confianza.

El viaje del Santo Padre, León XIV, será un buen momento para ver la confirmación de la fe en todo aquello que sea óptimo para la misión, pero también para descubrir todo aquello que se nos pide convertir. El camino de la santidad no es fácil. Tendremos que estar muy atentos. El lema que acompañará esta visita, «alzad la mirada», es una firme invitación a fijar nuestra atención en el misterio del Amor, que es cruz y resurrección. Es Jesús quien nos muestra el camino de hacernos pequeños, de mostrarnos receptivos, de ser de los que compartimos. Con Él la vida tiene sentido, y la vivimos sin caer en el error de pensar que todo depende de nuestras propias fuerzas o de nuestras ideas.

El misionero, pues —he aquí el criterio que buscábamos—, cuando sitúa a Dios en el centro de su vida, recupera su propio corazón y entonces todo va cuesta abajo. Todo funciona. Los miedos quedan incluidos en la presencia pacificadora de Jesús, quien camina a nuestro lado misteriosamente. Los misioneros que sitúan a Dios en el centro de la vida reconstruirán la dignidad de aquellos con quienes se relacionan y promoverán la justicia. No desfallezcamos, pues, en el compromiso de ser de los que, en la vida pública, ofrecemos un testimonio de coherencia evangélica, y, por tanto, de los que no nos dejamos vencer por los gritos, las tensiones o las expresiones de violencia. Nosotros no queremos romper la paz social, sino poner a Dios en el centro y ver cómo todo funciona. Así pues, con alegría cantaremos: «vamos cuesta abajo».

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Elecció pública dels catecúmens d'enguany

L'església de Sant Pere va acollir, el passat 18 d'abril, la quarta trobada dels catecúmens adults que han de rebre els sagraments d'iniciació cristiana a Lleida. L'acte central va ser l'elecció pública dels candidats que es preparen per rebre aquests sagraments el proper diumenge de Pentecosta, el 24 de maig, en una cerimònia que tindrà lloc a la catedral a partir de les set de la tarda.

La jornada es va desenvolupar en tres moments significatius. En primer lloc, els participants van visitar l'exposició permanent dedicada al beat Francesc Castelló, aprofundint en el seu testimoni de fe. Tot seguit, es va fer un espai de pregària a partir de les tres darreres cartes del beat, que va ajudar els assistents a entrar en un clima de reflexió i compromís. Finalment, es va celebrar el ritu de l'elecció pública dels candidats a esdevenir cristians.

Durant la celebració, el bisbe Daniel va adreçar unes paraules als catecúmens, recordant-los la importància de no viure la fe en solitari, sinó dins la co-

munitat cristiana. També els va fer entrega del Credo i del Parnostre, com a expressions fonamentals de la fe de l'Església.

Aquest grup d'adults que volen unir-se a l'Església s'ha estat preparant durant l'any per rebre els sagraments del Baptisme, la Comunió i la Confirmació, a través de diferents sessions de catequesi, que els han preparat per aquest moment destacat del calendari litúrgic a la diòcesi.

Compte enrere per a l'Assemblea Diocesana del 30 de maig

El Consell de Pastoral del Bisbat de Lleida, presidit pel bisbe Daniel, va celebrar el dimecres, 14 d'abril, una nova reunió amb la mirada posada en la propera Assemblea Diocesana, que se celebrarà el dissabte 30 de maig al col·legi Mater

Salvatoris, i el Pla Pastoral que s'ha d'aprovar en els propers mesos. Entre els temes tractats en aquesta sessió, cal destacar el debat en grup i la posterior posada en comú a propòsit de «La Formació i el lideratge pel nostre avui», seguint les propostes de l'Assemblea Diocesana de 2025 i la reunió del Consell de Pastoral del novembre.

D'altra banda, el 13 d'abril també es va reunir el Servei Interdiocesà de Joventut (SIJ), Església Jove, amb l'objectiu de compartir els reptes de les diferents delegacions, d'abordar la propera visita del papa Lleó XIV a Catalunya, així com organitzar una trobada de convivència a Girona a final de curs. Amb la participació del bisbe auxiliar de Barcelona, David Abadías, també es va parlar de la planificació del proper curs.

Pelegrinatge a Extremadura i Fàtima

Un grup de 45 persones de la Diòcesi de Lleida va participar en un pelegrinatge per diferents punts d'Extremadura i Portugal entre el 13 i el 19 d'abril, en una ruta que va combinar espiritualitat, cultura i convivència. Durant quatre dies, el grup es va allotjar a Trujillo, des d'on va conèixer el seu conjunt històric, i van visitar, entre altres, Càceres, el santuari de la Mare de Déu de Guadalupe, i els vestigis romans de Mèrida, amb celebracions eucarístiques en diferents temples de la zona.

El pelegrinatge va culminar a Fàtima (Portugal), amb una Eucaristia a la Capella de les Aparicions i la tradicional processó de les espelmes, i també van visitar Aljustrel, poble natal dels pastorets que van tenir les aparicions de la Mare de Déu.

D'altra banda, un nombrós grup de confreres i membres de la junta de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida, van participar el 18 d'abril a la VIII Trobada de les delegacions de la Con-

fraria de Montserrat d'arreu de Catalunya. La trobada es va iniciar amb la rebuda dels nous confreres i, tot seguit, tingué lloc la celebració de l'Eucaristia a la basílica, presidida pel P. Joan M. Mayol, director de la Confraria.

El col·legi Maristes celebra 130 anys a Lleida

El col·legi Maristes Montserrat de Lleida ha celebrat 130 anys d'educació i compromís social a Lleida amb una gran festa comunitària aquest 19 d'abril.

La celebració va aplegar famílies, alumnat, educadors, monitors, antics alumnes i amics del centre, recordant els orígens humils de l'obra marista i reivindicant la vigència del seu lema fundacional: «per educar, cal estimar».

La llavor marista a Lleida va començar el 1895, quan el canonge Josep Brugulat i Mor demanà als Germans de Maria que s'instal·lessin a la diòcesi. El setembre d'aquell any van obrir un pis a la plaça Sant Joan, sota l'advocació de la Mare de Déu de Montserrat.

El primer dia només hi van acudir set alumnes, però a final de curs ja s'apropaven al centenar, una mostra clara de com la ciutat va acollir la nova proposta educativa.

La jornada ha començat amb una celebració eucarística per donar gràcies, amb la participació del bisbe Daniel i del jesuïta Roger Torres. Durant la jornada es van succeir

els tallers i activitats en diferents espais del centre, incloent la presentació del mural del 130è aniversari, pintat durant el matí de forma col·laborativa i que queda com un bonic record de la celebració. També es va habilitar un espai amb fotografies antigues de l'escola.

Passarel·la solidària de Troballes

La plaça Sant Joan de Lleida es va omplir, el passat 17 d'abril, amb motiu de la desfilada de Troballes, una proposta oberta a la ciutadania que va convertir un dels centres neuràlgics de la ciutat en una gran passarel·la amb impacte social. L'esdeveniment, emmarcat en la celebració dels 20 anys de Troballes, l'empresa d'inserció de Càritas Diocesana de Lleida, va combinar moda, sensibilització, agraïment i compromís amb el territori.

Amb el lema «La moda que transforma vides», la desfilada va mostrar peces recuperades i reutilitzades, evidenciant que darrere de cada una hi ha molt més que una segona vida: hi ha oportunitats laborals per a persones en situació de vulnerabilitat. L'acte també va posar de manifest la importància d'aquest tipus

d'iniciatives, tant a la ciutat de Lleida com en l'àmbit català i estatal, que demostren com els projectes d'economia social i solidària són cada cop més necessaris en la societat actual.

L'Episcopal visita el Peu del Romeu

Prop d'un centenar d'alumnes, distribuïts en tres grups, de tercer curs d'ESO del Col·legi Episcopal de Lleida van visitar, el 15 d'abril, la capella de Sant Jaume del Peu del Romeu, seu de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes.

Els alumnes, acompanyats per Mn. Manel Mercadé, professor del col·legi, van ser rebuts pel president de l'entitat, Jordi Curcó, que els va explicar la història i la tradició que conserven les

antigues pedres de la capella, datada del 1399, vinculada a la tradició i llegenda del pas de l'apòstol sant Jaume per la ciutat de Lleida i, alhora, punt de referència del Camí de Sant Jaume.

L'Agrupació ofereix a les entitats culturals i socials de Lleida,

i molt especialment als centres escolars, grups de catequesi i altres moviments d'Església, la possibilitat d'organitzar una visita guiada.

REFLEXIONS

L'hora del comiat

Amesura que ens allunyem de la festa de la Pasqua, en els textos litúrgics apunta l'Ascensió de Jesús: «d'aquí a poc, el món ja no em veurà» i la vinguda de l'Esperit en la Pentecosta «el Pare us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat».

A l'evangeli continuem llegint el text del comiat de Jesús. Els apòstols no amaguen sentiments i expressions de preocupació i de temor quan no hi sigui Jesús. Ell, però, vol reconfortar-los amb paraules d'esperança.

La desaparició visible de Jesús no significa abandonament. Els deixebles no restaran orfes. «No us deixaré orfes: tornaré a venir». Vindrà un altre consolador i protector, l'Esperit de la veritat. Serà força i consol interior. D'aquesta manera, qui resta en el sí de la comunitat fraterna dels creients té el suport necessari contra la soledat i la por.

Jesús els deixa una herència:

—El Pa: no és un pa beneït sinó el do de si mateix. Cada vegada que celebrem l'Eucaristia renovem la seva passió i la seva resurrecció. És el seu amor fins a la fi.

—La Paraula: la Paraula de Crist és llegida sempre que la comunitat es reuneix. Aquesta Paraula és llum, aliment, fortaleça i consol. Escoltem-la amb atenció.

—L'Esperit: la gran promesa de Jesús. El seu alè, la seva riquesa, la força i l'amor de Déu. Fins al punt que sembla com si els apòstols hi guanyessin rebent l'Esperit: «Us convé que me'n vagi» (Jn 16,7). Aquest Esperit el rebem plenament en el sagrament de la Confirmació.

—L'amor: ho és tot i està en tot. La Paraula és amor humà. El Pa és amor entregat. L'Esperit és amor diví personalitzat. L'amor comporta una relació interpersonal transformadora: «On hi ha l'amor allí hi ha Déu». On hi ha amor correspost, allí es fa present el Crist. Aquest amor és identificador de la comunitat cristiana. «En això coneixeran que sou els meus deixebles». L'amor ens fa sentir un poble en camí, pelegrins de la fe en Jesús ressuscitat, acompanyats per l'Esperit. És tota la comunitat qui es fa portadora i testimoni d'aquest missatge d'esperança. On hi ha una comunitat de creients, ningú pot sentir-se orfe ni sol. Si ens estimem és perquè Crist ha ressuscitat i està entre nosaltres.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. □ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Fets 16,11-15 / SI 149 / Jo 15,26-16,4a]. Lleida: ■ **Anastasi** (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, màrtir venerat a Ripoll (978); santa Felisa, màrtir; beat Domènec Iturrate, prevere, trinitari basc.

12. □ **Dimarts** [Fets 16,22-34 / SI 137 / Jo 16,5-11]. Sants Nereu i Aquil·

leu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà.

13. □ **Dimecres** [Fets 17,15-22-18,1 / SI 148 / Jo 16,12-15]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. de la Congregació del Sagrat Cor de Bétharam.

14. ■ **Dijous** [Fets 1,15-17.20-26 / SI 112 / Jo 15,9-17]. Sant Maties o Ma-

cià, apòstol; santa Gemma Galgani, vg. seglar.

15. □ **Divendres** [Fets 18,9-18 / SI 46 / Jo 16,20-23a]. Sant Isidre Llaurador (s. XI-XII), de Madrid, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1697).

16. □ **Dissabte** [Fets 18,23-28 / SI 46 / Jo 16,23b-28]. Sant Honorat, bis-

be, patró dels fornors o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió.

17. □ **Diumenge vinent**, l'Ascensió del Senyor (litúrgia de les hores: de la Solemnitat) [Fets 1,1-11 / SI 46 / Ef 1,17-23 / Mt 28,16-20]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), religiós franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

Diumenge VI de Pasqua (A)

COMENTARI

«Pregaré al Pare que us doni un altre Defensor»

Ens anem atansant cap al final del temps pasqual. El mateix Jesús ho anuncia a l'evangeli: *D'aquí a poc, el món ja no em veurà però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare i vosaltres en mi i jo en vosaltres.* Encara que Jesús torna al Pare no se separa dels seus deixebles ni de la comunitat cristiana. Queda en nosaltres l'amor del Pare i de Crist: *El qui m'estima, el meu Pare l'estimarà i jo també l'estimaré.* Però a més ens envia el seu Esperit. *Jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre.* Crist ni que pugi cap al Pare es queda en nosaltres en el seu Esperit, l'Esperit de l'amor. Però ara és el temps de l'Església, el temps d'anar predicant arreu l'Evangeli de la salvació. Ho veiem en la primera lectura: *Felip baixà a la província de Samària i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip.* Diríem que tenien set de la Paraula de Déu. A més la predicació, com en el cas de Jesús, anava acompanyada de prodigis: *Els esperits malignes sortien de molts posseïts i molts invàlids i paralítics recobraven la salut.* Felip és un dels set diaques, la missió dels quals era atendre les viudes pobres dels immigrants grecs, però com veiem el seu zel apostòlic el porta també a predicar. A l'Església, però, no treballa cadascú pel seu compte sinó que és una comunitat orgànica, organitzada al voltant dels apòstols. Per això diu el text: *Quan els apòstols sentiren dir que Samària havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan.* I d'aquesta manera reberen l'Esperit Sant que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells. Ara amb l'Esperit Sant rebut amb la predicació dels apòstols, els samaritans ja tenen la plenitud de la fe cristiana, ja formen part d'una església unida en la fe dels apòstols. A nosaltres també el nostre zel apostòlic ens ha de dur a predicar l'evangeli, però sempre en comunió amb tota l'Església, sobretot amb aquells que tenen la missió de ser pastors d'aquesta Església.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 8,5-8.14-17)

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samària, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt.

Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samària havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells, perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: / «Que en són d'admirables, les vostres obres!» R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom.» / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! R.

Convertí el mar en terra ferma, / passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, / ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; / us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: / No ha refusat la meua súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 3,15-18)

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tot hom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians s'hauran d'avergonyar d'haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit va ser retornat a la vida.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 14,15-21)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 8,5-8.14-17)

En aquellos días, Felipe bajó a la ciudad de Samaria y les predicaba a Cristo. El gentío unánimemente escuchaba con atención lo que decía Felipe, porque habían oído hablar de los signos que hacía, y los estaban viendo: de muchos poseídos salían los espíritus inmundos lanzando gritos, y muchos paralíticos y lisiados se curaban. La ciudad se llenó de alegría. Cuando los apóstoles, que estaban en Jerusalén, se enteraron de que Samaria había recibido la palabra de Dios, enviaron a Pedro y a Juan; ellos bajaron hasta allí y oraron por ellos, para que recibieran el Espíritu Santo; pues aún no había bajado sobre ninguno; estaban solo bautizados en el nombre del Señor Jesús. Entonces les imponían las manos y recibían el Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre, / cantad himnos a su gloria. / Decid a Dios: «¡Qué temibles son tus obras!» R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus temibles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos en él. / Con su poder gobierna eternamente. R.

Los que teméis a Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi súplica. / Ni me retiró su favor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol San Pedro (1Pe 3,15-18)

Queridos hermanos: Glorificad a Cristo el Señor en vuestros corazones, dispuestos siempre para dar explicación a todo el que os pida una razón de vuestra esperanza, pero con delicadeza y con respeto, teniendo buena conciencia, para que, cuando os calumnien, queden en ridículo los que atentan contra vuestra buena conducta en Cristo. Pues es mejor sufrir haciendo el bien, si así lo quiere Dios, que sufrir haciendo el mal. Porque también Cristo sufrió su pasión, de una vez para siempre, por los pecados, el justo por los injustos, para conducirnos a Dios. Muerto en la carne, pero vivificado en el Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,15-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos. «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Y yo le pediré al Padre que os dé otro Paráclito, que esté siempre con vosotros, el Espíritu de la verdad. El mundo no puede recibirlo, porque no lo ve ni lo conoce; vosotros, en cambio, lo conocéis, porque mora con vosotros y está en vosotros. No os dejaré huérfanos, volveré a vosotros. Dentro de poco el mundo no me verá, pero vosotros me veréis y viviréis, porque yo sigo viéndolo.»

Entonces sabréis que yo estoy en mi Padre, y vosotros en mí y yo en vosotros. El que acepta mis mandamientos y los guarda, ese me ama; y el que me ama será amado por mi Padre, y yo también lo amaré y me manifestaré a él.»